

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1140/2015
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.А., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адв. И.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању ЗК 70/14 од 30.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж1 537/15 од 28.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адв. И.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању ЗК 70/14 од 30.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж1 537/15 од 28.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању ЗК 70/14 од 30.04.2015. године, окривљени С.А. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири године и кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 2. у вези става 1. и члана 30. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и четири месеца у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 06.12.2013. године до 06.06.2014. године.

Од окривљеног С.А. на основу члана 87. став 3. КЗ одузета је смеша опојне дроге хероин, укупне количине 14,228 грама нето масе која ће се по правноснажности пресуде уништити.

Оштећени Н.С., И.С., Д.З. и Г.К. ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парницу.

Окривљени С.А. је на основу члана 261. и 262. ЗКП обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 108.000,00 динара и на плаћање судског паушала у износу од 25.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 9Кж1 537/15 од 28.07.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и браниоца окривљеног С.А. а пресуда Вишег суда у Врању ЗК 70/14 од 30.04.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног С.А., адв. И.Р., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона „из члана 439. став 1. Законика о кривичном поступку“ са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адв. И.Р., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног С.А., адв. И.Р., истиче да је првостепени и другостепени суд доношењем правноснажних пресуда учинио повреду закона из члана „439. став 1. ЗКП“, то јест да је применио закон који се није могао применити, из чега произилази да се захтевом указује на повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, због ког разлога је подношење захтева дозвољено.

Међутим, захтевом се не конкретизује у чему се ова повреда закона састоји, већ се у образложењу захтева указује да је суд изведене доказе ценио по слободном судијском уверењу, да нема доказа да је окривљени С.А. држао „инкриминисане психоактивне супстанце, јер исте нису нађене у стану, него наводно у оближњем парку“, па нема ни доказа да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, као и да није ни покушао да изврши кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње, у присуству своје супруге и своје мал. ћерке, дакле, оспорава се утврђено чињенично стање и оцена доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, а што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног С.А., адв. И.Р., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.